

Sygn. akt: VIII Gz 1 10/ 15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

SSO Wiesław Łukaszewski

SSR del.Ewa Gatz-Rubelowska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) S.A. w S.

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wydane w dniu 24 czerwca 2015 r., sygn. akt VIII GC 1026/15

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 24 czerwca 2015 r. wydał postanowienie , którym uznał się niewłaściwym miejscowo i nakazał przekazać sprawę **do** rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni - VI Wydziałowi Gospodarczemu jako miejscowo właściwemu.

W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że powód skierował pozew o zapłatę do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy zaś w sprzecznie pozwany zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej , a Sąd ocenił go jako zasadny.

Sąd Rejonowy zważył, że **w** przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdzie ustawa **o** ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. zgodnie zaś z jej przepisem **art. 20 ust. 1** powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź według przepisów **o** właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

1

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie stron nie łączy żaden stosunek umowny, a powód nie jest poszkodowanym ani uprawnionym z umowy ubezpieczenia w rozumieniu w.w. ustawy.

Sąd I instancji wskazał, iż za taką interpretacją art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych przemawia również ratio legis tego przepisu. W ocenie Sądu oczywistym jest bowiem , że miał on na celu jedynie ułatwienie osobom poszkodowanym dochodzenia roszczeń od ubezpieczycieli poprzez umożliwienie im składania pozwów w sądach obejmujących swoją właściwością miejsce zamieszkania poszkodowanego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wskazał, iż przedmiotem pozwu w niniejszej sprawie nie są roszczenia wynikające z umowy obowiązkowego ubezpieczenia a tym samym nie znajduje w tej sytuacji zastosowania powołany przez Sąd Rejonowy przepis art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Niemniej w ocenie powoda zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdzie przepis art. 9 o działalności ubezpieczeniowej.

Zdaniem skarżącego w hipotezie normy art. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej mieści się także osoba, która nabyła wszelkie prawa od ubezpieczonego w umowie dobrowolnego ubezpieczenia z której wynikają roszczenia odszkodowawcze, wstępując w jego prawa i stając się przez to samemu uprawnionym z takiej umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie było uzasadnione i podlegało oddaleniu.

Na wstępie zważyć należy, iż przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do art. 9 ustawy z 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej. Zastosowanie art. 20 ust. 1 jest jednak możliwe tylko wówczas, jeżeli przedmiotem powództwa jest roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub powództwo obejmuje roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń. Natomiast ubezpieczenia auto casco mają charakter ubezpieczeń dobrowolnych, a zatem powództwa o roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia AC wytacza się przed sąd, którego właściwość określa art. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2005 r. IIICZP 17/05).

W niniejszej sprawie jak ustalił Sąd I instancji powód jest nabywcą wierzytelności przysługującej M. Z. z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco. Zatem jak słusznie wskazał w zażaleniu powód w rozpatrywanej sprawie rozważyć należało właściwość Sądu w oparciu o przepis art. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Przepis ten stanowi, iż powództwo o roszczenia wynikające z umów ubezpieczenia można wytoczyć albo według przepisów o właściwości ogólnej albo przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby ubezpieczającego, ubezpieczonego, uposażonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Powód wskazał, iż w niniejszej sprawie jako nabywca roszczeń wskutek przelewu praw przez ubezpieczonego stał się uprawnionym z umowy ubezpieczenia.

Zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi jednak do zmiany sytuacji prawnej cesjonariusza. Z chwilą cesji następuje jedynie skutek w postaci nabycia przez

2

następcę prawnego- cedenta przysługującej mu wierzytelności. Zmienia się zatem osoba wierzyciela, nie ulega zaś zmianie charakter roszczenia o zapłatę wobec dłużnika.

Reasumując w niniejszej sprawie powód będący cesjonariuszem dochodzi od pozwanego należności z tytułu odszkodowania wynikającego z umowy auto casco. Podstawą roszczenia jest określony stosunek zobowiązaniowy tj. umowa ubezpieczenia. Stron sporu nie łączy jednak żaden stosunek umowny. Powód jako nabywca wierzytelności poszkodowanego w zdarzeniu ubezpieczeniowym jest jedynie beneficjentem świadczenia wynikającego z umowy łączącej ubezpieczającego z ubezpieczycielem. W tych okolicznościach wskazanie przez powoda sądu właściwości miejscowej związanej z miejscem jego siedziby jako uprawnionego z umowy ubezpieczenia nie może być uzasadnione przepisem art. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Nie jest on bowiem ani uposażonym ani uprawnionym z umowy ubezpieczenia w rozumieniu wyżej cytowanej ustawy.

Zważyć też trzeba, iż wywody Sądu I instancji dotyczące ratio legis przepisu art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odnoszą się także do przepisu art. 9 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Ustawodawca

miał bowiem na celu ułatwienie osobom poszkodowanym- uprawnionym i uposażonym z umowy ubezpieczenia dochodzenia swoich roszczeń w sądach obejmujących właściwością miejscową ich miejsce zamieszkania . Powodem zaś w niniejszej sprawie jest osoba zawodowo zajmująca się skupem wierzytelności względem zakładów ubezpieczeń.

W konsekwencji nie było podstaw do ustalenia właściwości miejscowej sądu w oparciu o art. 43 k.p.c. i należało ustalić ją według wskazanych w art. 30 k.p.c. zasad ogólnych- według miejsca siedziby pozwanego. Zastosowanie zatem przez Sąd I instancji art. 30 k.p.c. było prawidłowe.

Z powyższych względów mimo oczywiście braku uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego , stwierdzając bezzasadność zarzutów podniesionych w zażaleniu Sądu Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 379 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.